

Arrest

nr. 177 969 van 18 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. VAN ASSCHE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u tot 2007 in de wijk Bayaa woonde. In 2007 werd u verdreven uit deze wijk en ging u ongeveer een jaar bij uw grootvader in de wijk Abu Graib wonen. In 2008 verhuisde u naar de wijk Jihad, waar u met uw ouders, broer en zussen tot uw vertrek uit Irak verbleef. U bent tot het 3de middelbaar naar school gegaan en in 2013 stopte u met uw studies. Na uw studies werkte u als schilder, timmerman en taxichauffeur.

In 2007 werden vier van uw ooms ontvoerd omdat ze soenniet waren, van één oom heeft u tot op heden niets meer gehoord. Na de ontvoering van uw ooms gebeurde er niets meer tot uw incident in 2015.

Toen u op 7 januari 2015 met een taxi terugkwam van uw werk, werd u aan een controlepost in de wijk Jihad tegengehouden. Militieleden vroegen uw identiteitskaart en toen ze zagen dat uw naam Omar was en u een soenniet bent, werd u onder bedreiging van een wapen meegenomen. U werd gedwongen in een auto te stappen, nadat eerst uw handen geboid en uw ogen geblinddoekt werden. U werd naar een onbekende plaats meegenomen en daar binnengebracht in een soort cel of kamer. Daar werd u meermaals beledigd omwille van uw soenniet zijn en beschuldigd sjieten vermoord te hebben. Ook werd u geslagen en gefolterd, waarbij u meerdere verwondingen en breuken opgelopen had. Op een bepaald moment hadden ze u zo hard geslagen dat u bewusteloos viel. Het eerstvolgende wat u weet is dat u thuis wakker werd. Volgens u dachten de militieleden dat u ging sterven en hebben ze u ergens 'weggegooid'. Omdat de militie ook aanwezig zijn in het ziekenhuis kon u daar niet behandeld worden voor uw verwondingen. Uw familie heeft een vriend van u, die apotheker was, laten komen en hij heeft u tot uw vertrek behandeld aan uw verwondingen. Toen uw verwondingen een vijftal maanden na het incident grotendeels genezen waren besloot u Irak te verlaten. Op 20 mei 2015 vertrok u uit Irak en nam u met uw eigen paspoort het vliegtuig naar Ankara, Turkije. Op 14 augustus 2015 diende u een asielaanvraag in bij UNHCR in Turkije en op 1 september verliet u het land. U reisde verder naar Griekenland om vervolgens via Macedonië, Servië en Oostenrijk in België aan te komen. U kwam hier aan op 12 september 2015 en diende op 24 september 2015 een asielaanvraag in. U was hierbij vergezeld van uw oom Al-B., Firas Yahya Kadhim (CG 15/26339 en OV 8.130.676).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw Iraaks paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs, een kopie van de woonstkaart van uw vader, een attest van uw asielaanvraag bij UNHCR in Turkije, een kopie van de klacht over de verdwijning van uw oom, een kopie van de aanvraag om uw oom als overleden persoon te beschouwen, een kopie van een brief in verband met de verdwijning van de auto van uw oom, een kopie van de goedkeuring van aanvraag om uw oom als overleden persoon te beschouwen, een kopie van een uitkeringskaart voor verdrevenen en foto's van uw verwondingen.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U beweert Irak verlaten te hebben als gevolg van een ontvoering waarvan u het slachtoffer werd. De door u geschetste gang van zaken is echter weinig geloofwaardig.

Om te beginnen is het hoogst merkwaardig dat u weinig tot niets kan zeggen over de militie die u viseerde. Zo kan u eerst en vooral niet zeggen welke militie u ontvoerde, u weet alleen dat het een bekende militie zoals 'Asaib', 'Saraya Al-Salaam' of 'Hashd al-Shaabi' moet zijn geweest (CGVS, pg. 17). Het is opvallend dat u niet precies weet welke militie u ontvoerde en wanneer u gevraagd wordt de militieleden te beschrijven zijn uw verklaringen ook summier en eerder vaag. U houdt het erop dat ze geen bepaalde kenmerken hadden en eruit zagen zoals militairen, maar dan ongeschoren. Andere bijzonderheden hieromtrent kon u niet kwijt. Wanneer u gevraagd wordt naar specifieke kenmerken van de door u genoemde militie moet u daarenboven het antwoord schuldig blijven. Bijvoorbeeld het woordgebruik of jargon van uw belagers zou een aanduiding kunnen zijn tot welke groepering ze mogelijks behoren. Nochtans kan u niets specifieks aangeven. Uw gebrekkige verklaringen met betrekking tot de militie die u bedreigde ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verhaal. Van een persoon die zijn thuis, land, familie en werk achterlaat kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij weet voor wie hij op de vlucht slaat of toch minstens tracht hierover meer duidelijkheid te verkrijgen.

Wat uw geloofwaardigheid verder ondermijnt zijn uw verklaringen over de verwondingen die u opliep tijdens uw ontvoering. Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat er een discrepantie is tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken) en de verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS heeft afgelegd. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst verklaart dat u een gebroken been en een gebroken vinger overhield aan uw ontvoering (zie Vragenlijst, vraag 3.5), beweert u tijdens het gehoor op CGVS plots dat u een zware kneuzing aan uw linkerarm, een breuk in uw rechterhand en een breuk in de tweede teen van uw linkervoet had opgelopen als gevolg van de foltering tijdens uw ontvoering (CGVS, pg. 21-22). Het is zeer opmerkelijk dat u tijdens het gehoor op het CGVS spreekt over andere verwondingen dan bij

de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Hiermee geconfronteerd beweert u het altijd gezegd te hebben zoals tijdens het gehoor op het CGVS (CGVS, pg. 22). Het is echter weinig waarschijnlijk dat de interviewer van dienst bij de DVZ deze zaken foutief zou noteren indien u ze daadwerkelijk zo vermeld zou hebben. De verklaringen die u na bovengenoemde confrontatie aflegde waren dan ook niet van die aard dat zij uw geloofwaardigheid konden herstellen, wel integendeel. Daarenboven beweert u na de ontvoering door een bevriende apotheker, genaamd Mohammed, behandeld te zijn geweest aan uw verwondingen. Het is echter hoogst merkwaardig dat u zeer weinig over deze persoon kan vertellen. Hoewel u meermaals verklaarde dat deze apotheker een vriend van u was (CGVS, pg. 15, 17 en 21), kan u zijn volledige naam niet noemen en verklaart u zelfs het volgende: "Ik ken niet zoveel over hem" (CGVS, pg. 21). Hiermee geconfronteerd verklaart u dat u niet veel contact met hem had en dat hij geen dichte vriend van u was, maar enkel een vriend die u kent van uit de wijk. Deze uitleg is echter weinig overtuigend. Van iemand die vijf maanden lang intensief verzorgd werd door éénzelfde persoon kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat hij beter op de hoogte is van de persoon die hem gedurende deze periode verzorgd heeft. Daarenboven dringt de vraag zich op hoe iemand, die enkel geschoold was als apotheker, in staat was om dergelijke ernstige verwondingen te verzorgen. Ook al kon u niet in een ziekenhuis terecht, dan nog is het wel hoogst onaannemelijk dat er zelfs geen (plaatselijke) dokter aan te pas kwam om dergelijke breuken op een adequate manier te behandelen. Uw incoherente en weinig overtuigende verklaringen over de door u opgelopen verwondingen doen twifelen aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde ontvoering, waardoor heel het uitgangspunt van de problemen die tot uw vertrek geleid hebben hoogst bedenkelijk is.

Voorts hoorden u en uw familie sinds uw vrijlating op 8 januari 2015 niets meer van de militie die u ontvoerd had en heeft u sindsdien geen problemen meer gekend (CGVS, pg. 22). Dat zij ondanks uw beweerde vrees voor vervolging geen pogingen meer hebben ondernomen om u terug te vinden of bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees maar doet tevens verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Overigens doen ook de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan, na uw vertrek uit Irak, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Wanneer u gevraagd wordt of u nog navraag gedaan heeft over eventuele bedreiging en/of gebeurtenissen gelinkt met datgene dat u zou hebben meegemaakt, antwoordt u het volgende: "Ik moet niet iets vragen, ik weet precies wat ik verwacht daar" (CGVS, pg. 23). Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse in uw situatie en deze van uw achtergebleven familieleden. Dit relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet afbreuk aan uw vluchtrelaas.

U vermoedt dat degenen die u in januari 2015 ontvoerd hadden denken dat u dood bent, waardoor ze niet meer naar u op zoek zijn en er zich geen bijkomende incidenten meer hebben voorgedaan. Bij een eventuele terugkeer naar Irak vreest u wel door andere groeperingen gezocht en vervolgd te worden om sektarische redenen (CGVS, pg. 23). Dit is echter weinig meer dan een assumptie van uwentwege. U heeft geen enkel idee om welke andere groepering het dan zou gaan en ook is er geen enkele concrete aanwijzing waaruit blijkt dat u daadwerkelijk geviséerd zou worden. Het loutere gegeven dat u als soenniet in Bagdad woonde is bovendien onvoldoende om gewag te maken van een risico op vervolging overeenkomstig de Vluchtelingenconventie.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, herkomst en problemen van uw oom aantonen, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken. Echter, de problemen van uw oom, die overigens s dateren van 2007 en plaatsvonden in een heel andere context, houden niet noodzakelijkerwijze een risico op vervolging in uw hoofde in en kunnen volledig los staan van het relaas dat u naar voren brengt en dat door het CGVS ongeloofwaardig werd bevonden. De foto's die u neerlegt, en waarop uw verwondingen te zien zouden zijn, tonen bovendien niet waar, wanneer, in welke omstandigheden of

met welke intenties deze foto's werden genomen. Bovendien kan uit de foto's niet worden afgeleid wie de patiënt in kwestie is. Deze foto's hebben bijgevolg geen enkele bewijswaarde voor de door u ingeroepen asielmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal

slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Inzake de weigering van de vluchtelingenstatus laat verzoeker gelden:

"De bestreden beslissing vertrekt vanuit vooringenomenheid. Het wordt de beroepsindiener verweten vaag te blijven.

Evenwel wordt van hem het onmogelijke verwacht. In Baghdad zijn tal van milities actief op dit moment en het is vaak onmogelijk deze van elkaar te onderscheiden. De suggestie dat op basis van een jargon of taal of woorden het onderscheid kan worden gemaakt en wanneer dit dermate belangrijk is, de beroepsindiener dit wel zou gehoord hebben, is suggestief.

De beroepsindiener wordt ontvoerd en houdt daaraan breuken over. Dit is de visu vastgesteld.

Op dat ogenblik heeft hij dus niet alleen grote stress maar tevens pijn.

De nuance van een accent, woord of jargon gaan op dat moment evident aan hem voorbij. Aangeven dat hij niet afdoende nauwkeurig heeft geluisterd, terwijl hij zich verweerde, verwond en ontvoerd werd, is een te strenge interpretatie van de eisen voor de toekenning van de status van vluchteling. Dit is niet disproportioneel.

Tevens wordt aangegeven dat de geloofwaardigheid van zijn verklaring ondermijnd wordt door de beweerde tegenstrijdige verklaringen tussen DVZ en CGVS.

Deze verklaringen zijn niet tegenstrijdig, maar er wordt op CGVS veel intensiever doorgevraagd.

De beroepsindiener antwoordde (kort) op DVZ dat er een breuk was aan been en arm.

In de verdere toelichting gaf hij aan dat dit aan de teen en de vinger was....wat hier tegenstrijdig en dus ongeloofwaardig aan is, kan de verzoeker niet begrijpen.

De beslissing is oppervlakkig en getuigt niet van een diepgaand onderzoek naar de specifieke motieven. De enige elementen die in zijn nadeel spelen, gaan over de beweerde ongeloofwaardigheid, die hierboven beiden worden weerlegd

De status van vluchteling dient te worden toegekend."

2.2. De vluchtelingenstatus werd aan verzoeker geweigerd omdat verweerder geen geloof hecht aan zijn asielrelaas. *In casu* werd zijn asielrelaas ongeloofwaardig geacht omwille van (i) zijn onwetendheid inzake de militie die hem zou hebben geïdendeerd; (ii) de discrepanties tussen zijn verklaringen in de Vragenlijst en het gehoor op het CGVS omtrent zijn verwondingen; (iii) de onwetendheid omtrent de persoon van de apotheker die hem verzorgde; (iv) het feit dat verzoekers familie sinds zijn vrijlating geen problemen heeft gekend met de militie; (v) het gebrek aan handelingen die verzoeker stelde door zich niet te informeren over de ondergane gebeurtenissen of over de evolutie van zijn problemen.

Te dezen stelt de Raad vast dat, na lezing van verzoekers verklaringen zoals deze blijken uit het administratief dossier, verzoekers verklaringen inzake de arrestatie door een militie en de mishandeling door deze militie wel degelijk geloofwaardig zijn.

Uit verzoekers gehoor blijkt dat hij coherente en consistente verklaringen aflegde inzake de aanleiding, de wijze en het verloop van zijn arrestatie door een militie (gehoor CGVS, p.14-20). Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet kan meedelen door welke militie hij werd ontvoerd, wordt vastgesteld dat dit inderdaad blijkt uit zijn verklaringen. Anderzijds blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de logo's van de verschillende milities (gehoor CGVS, p.17) en dat hij voorhoudt dat de militie die hem arresteerde aan een checkpoint geen logo's droeg. Verzoekers verklaringen zijn evenmin strijdig met de landeninformatie die verweerder op 26 augustus 2016 middels een aanvullende nota aan de Raad bezorgde. Deze informatie betreft drie documenten (wat niet blijkt uit de inventaris van de aanvullende nota), namelijk de "COI Focus: de veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, de "COI Focus Irak, de veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" en "Security in Iraq, Aug 8-14, 2016" van de blogpost Musings on Iraq. Uit de informatie in de COI Focus: de veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt dat soennieten een groter risico lopen om slachtoffer te worden van sjiiitische milities. Deze milities handelen in feitelijke straffeloosheid en de overheid is niet wilens of niet machtig om hen te beteugelen (zie o.a. p.31 van voormelde COI Focus). Gelet op, enerzijds, verzoekers niet betwiste kennis van de logo's van de milities en, anderzijds, het straffeloos optreden van de milities is het geloofwaardig dat verzoeker werd gearresteerd en mishandeld door personen die tot een militie behoren. Het is ook plausibel dat deze militie, gelet op de wijze waarop ze straffeloos kunnen functioneren, op de dag van verzoekers arrestatie geen logo's droegen of zich niet kenbaar maakten als een specifieke militie.

Omtrent het verschil inzake zijn verklaringen zoals deze blijken uit de Vragenlijst en tijdens het gehoor, kan worden aangenomen dat verzoeker tijdens het gehoor inderdaad veel nauwkeuriger is ingegaan op de soort en de aard van de verwondingen dan op het ogenblik van het invullen van de Vragenlijst. Verzoekers verklaringen in de Vragenlijst en tijdens het gehoor inzake zijn verwondingen zijn compatibel.

Omtrent de apotheker die verzoeker verzorgde blijkt dat verzoeker deze apotheker benoemde als zijnde een vriend, maar later op geloofwaardige wijze dit begrip "vriend" nuanceerde (gehoor CGVS, p.21). Het is *in casu* aannemelijk dat verzoeker tegen betaling werd behandeld door een persoon die apotheker is en waarvan hij niet diens volledige achtergrond kent.

Het feit dat verzoeker en zijn familie na zijn vrijlating niets meer hoorden van de militie leidt niet tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas. Verzoeker was immers het voorwerp van een willekeurige éénmalige arrestatie aan een checkpoint en daaropvolgende mishandeling; het kan niet ingezien worden waarom de militie nog verder aandacht aan verzoeker zou besteden aangezien van hem niets werd verwacht.

Hetzelfde geldt voor het verweten gebrek aan interesse in hoofde van verzoeker omtrent de oorzaak of evolutie van zijn problemen. Het betrof een éénmalige willekeurige arrestatie door een anonieme sjiiitische militie, bijgevolg kan niet ingezien worden op welke wijze verzoeker verder onderzoek zou

moeten doen. Te dezen kan nogmaals verwezen worden naar de informatie van verweerder waaruit blijkt dat de sjiitische milities nagenoeg straffeloos kunnen functioneren.

Verzoeker maakt derhalve aannemelijk dat hij éénmalig het voorwerp heeft uitgemaakt van een arbitraire arrestatie en mishandeling door een sjiitische militie en dit omwille van het feit dat hij soenniet is. Deze éénmalige willekeurige arrestatie en mishandeling kan echter niet aanzien worden als een individuele vervolging aangezien het zich slechts eenmalig voordeed en kadert binnen de algemene situatie in Bagdad. Verzoeker maakt slechts melding van één incident in 2015 waarvan hij omwille van zijn voornaam het slachtoffer werd, deze eenmalige gebeurtenis kan niet aangenomen worden als een gegronde vrees voor vervolging aangezien verzoeker niet aantoonde dat zijn situatie zich onderscheidt van deze van andere soennieten in Bagdad.

Aangezien er geen daden van vervolging zijn in de zin van artikel 48/3, § 2 is het krachtens artikel 48/3, § 3 vereiste verband tussen de grond van vervolging en daad van vervolging niet voorhanden.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Omtrent de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) vreemdelingenwet, stelt verzoeker eerst dat de gebruikte informatiebronnen verouderd zijn.

Verder stelt verzoeker: *“De commissaris-generaal heeft manifest geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker een soennitische Arabier is en dus wel degelijk een groot risico loopt om, door zijn loutere aanwezigheid in Bagdad, het slachtoffer te worden van de sjiitische milities en door hen mishandeld, ontvoerd of vermoord te worden; te meer daar vier van zijn ooms reeds slachtoffer werden van voormelde sjiitische milities.*

Hoewel de situatie in Bagdad globaal gezien eventueel niet van die aard is dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico doet ontstaan op blootstelling aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, bestaat er in hoofde van verzoeker, gelet op zijn individuele situatie, wel degelijk een dergelijk risico. Verzoeker is immers een soennitisch Arabier, een minderheidsgroep die in Bagdad een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van het daar woedende gewapend conflict.” Verzoeker verwijst naar de geografische verschuiving in Bagdad tussen de sjieten en soennieten. Tevens verwijst hij naar de problematiek van zijn vier ooms die ook het slachtoffer werden van sjiitische milities.

2.2.4. Inzake de actualiteit van de landeninformatie blijkt dat de bestreden beslissing werd gesteund op landeninformatie van 6 oktober 2015 (zie administratief dossier, map landeninformatie: COI Focus, Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad). Tevens bezorgde verweerder aan de Raad op 26 augustus 2016 een aanvullende nota die een update inhoudt van deze landeninformatie, namelijk de *“COI Focus: de veiligheidssituatie in Bagdad”* van 23 juni 2016, de *“COI Focus Irak, de veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016”* en *“Security in Iraq, Aug 8-14, 2016”* van de blogpost Musings on Iraq.

Hoger werd vastgesteld dat verzoeker aannemelijk maakt dat hij op 7 januari 2015 het slachtoffer werd van een éénmalige willekeurige arrestatie en daaropvolgende mishandeling door een sjiitische militie.

Artikel 48/7 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegronde is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

Ernstige schade wordt krachtens artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet omschreven als volgt:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit de landeninformatie blijkt dat de soennieten een groter risico lopen om slachtoffer te worden van sjitische militieën. Deze militieën handelen in feitelijke straffeloosheid en de overheid is niet willens of niet machtig om hen te beteugelen. Verzoeker werd reeds rechtstreeks bedreigd met wat aanzien kan worden als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b). Dit is overeenkomstig artikel 48/7 een duidelijke aanwijzing dat het risico op ernstige schade reëel is aangezien er uit de landeninformatie niet blijkt dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat die ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Verzoeker komt in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS